

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

Β'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κόψε μας ένα τσαμπι μόνο! Ένα τσαμπάκι της καθεμάς! παροκάλυσε και η 'Αγλαΐα.

— 'Εσθ είσαι άηθλός, Λάμπη, φτάνεις πει πάνω... κόψε μας!... είτε κ' η Δήμητρα.

'Η Φωτούλα έστρεψε σιωπηλή, παράμερα, άκουμπώντας το χέρι στο μάγγανο του πηγαδιού.

— 'Εσθ θέλεις άγουρίδα; την έρώτησε ο Λάμπης.

— 'Αφού θέλουν ή άλλες, θέλω κ' εγώ, χαμογέλασε ή Φωτούλα.

— Λοιπόν, θα κόψω! άποφάσισε ο έφηβος και ανέθηκε στο μαριμαρένο χείλος του πηγαδιού, ήήλωσε στις μύτες των ποδιών του, σήκωσε τα μπράτσα, μα του κάκου! Δέν έφτανε τα τσαμπιά.

— 'Ομφρασε είσιν! έμνημούρισε ο Λάμπης που θηγήθηκε τον Διόσκω μύθο της άλεπούς με το σταφύλι.

Σκαρφάλασε πάνω στο μάγγανο έπρεπε να κόψη, με κάθε θυσία, γιατί ντροπέτανε να δεχτή άνικανος στα μάτια των κοριτσιών.

— Λοιπόν, κορίτσια, ο Διάολος να σκάση, θα κόψω! είτε.

'Απλώσε τα χέρια, άγγιξε ένα πρόσινο τσαμπι, μα την ίδια στιγμή το μάγγανο γύρισε λίγο, κ' ο Λάμπης έφριξε φωνή κινδύνου. Τά κορίτσια χλωμώσαν. 'Ο Λάμπης παραλίγο να πέση μέσα στο άνοιχτό πηγάδι, μα πρόφτασε μ' ένα σάλτο και ξαναβρόθηκε στη γη, άρθιος.

— 'Αφρέ το να χαθή! είτε ή Φωτούλα τρομαγμένη... 'Ας λείπει...

— Δέ θέλουμε, Λάμπη, δέ θέλουμε! είπαν και ή τρεις άδερφές.

Μά κείνος τόξε βάλει πείσιμα πειά. Κατακόκκινος από τη φούρια του, έλεγε:

— Θα κόψω και θα σκάση ο Διάολος!

Καί κύτταζε γύρω, ζητώντας να βρη τρόλο να φτάση στην κληματαριά...

'Αξανα, ειδη παρέχει την κούνια που κρειόταν από ένα γερό μπράτσο της λείνας, τα μάτια του άστραψαν, χτύπησε με την παλάμη το κούτελό του, και φώναξε, όπως ο καθηγητής του των Μαθηματικών, όταν του άρεσε να μιμηται τον 'Αρχιμήδη:

— Εύρηκα! Εύρηκα!...

— Τι θα κάνης, Λάμπη; ρώτησε άνήσυχη ή Φωτούλα.

— Θα δής...

Πέταξε κατά γης το μαθητικό του πιλίο με την κουκουβάγια, έβγαλε το σακκάκι του, άνασκουμπώθηκε, κ' ανέθηκε στην κούνια.

— Έμπρός, κορίτσια, δώσε μου φουρα!

'Η Σμαρώ, ή 'Αγλαΐα και ή Δήμητρα έστάθηκαν πίσω. Πλάγι του και μπροστά ή Φωτούλα. 'Η τρεις άδερφές τον έπαιρωσαν βλες μαζί, κ' έτσι ή κούνια με το ζωντανό της φορτίο, σπρωγμένη από έξη χέρια, ανέθηκε ήηλά, κατέβηκε, ήθε πει.

— Πω δύνατά!... πω δύνατά! έφώναξε κάθε φορά ο Λάμπης.

Και κάθε φορά που τα κορίτσια τον άμπωχαν, ο έφηβος ανέβαινε ήηλότερα, ώσπου σε μία στιγμή, απλώνοντας το ένα χέρι, άδραξε ένα μεγάλο τσαμπι από την κληματαριά και, κρατώντας το κομμένο, πήδηξε στη γη!... 'Ηταν ώραιος, σαν άρχαϊν, μπροστίνενο άγαλμα, ο Λάμπης στη στάση εκείνη, με τα πόδια λυγνά άνοιχτά, πατώντας στερεά, με το κομμι στηλωμένο περιήφανα, το μπράτσο τεκτονμένο ήηλά, έτσι όπως κρατούσε το πρόσινο σταφύλι κ' ο θρίαμβος έφώταζε το πρόσωπό του.

— Δικό μου! έφώναζε ή Σμαρώ.

— Δικό μου! ή 'Αγλαΐα.

— Δικό μου! ή Δήμητρα.

'Η Φωτούλα δέν έλεγε τίποτα, μα ο Λάμπης, προχωρώντας σε κείνη, μιμήθηκε τη χειρονομία

του Πάρι στην 'Αφροδίτη και είτε:

— Τη καλή ή... άγουρίδα!

Και της έδωσε το τσαμπι, με το πιο γλυκό χαμόγελο. 'Η Φωτούλα, ταραγμένη για την πρότηψη, απλώσε το χέρι, μονομούρισε ένα «εύχαριστώ», πήρε το άγινότο σταφύλι και το μίρασε με τις φιληνάδες της. Μασπούλαζαν τις ρώγες και ανατοχίζαν για την ξανάδα τους, άγίνοντας φωνούλες κουνουνιστές. 'Ο Λάμπης, άκουμπόμενος σ' ένα πεζούλι, τις εκύτταζε με άπορία.

— Χαρά στο φρούτο που λημπιστήγατε, κορίτσια!...

***

Αλλά, κ' άλλα τέτοια, θημότανε τώρα ή Φωτούλα, μεγάλη πειά, είσαι χρονών κοπέλλα. Και μέσα της επαναλάμβανε τα λόγια του της είχε πει ή κυρία Φρόσω από το μπαλκόνι:

«— Φωτούλα, να περάτης βράδυ-βράδυ να σου πω...»

Τι να την ήθελε τάχα ή μητέρα του Λάμπη; Γιατί ή τόση τρυφεράδα, ή άλλοιώτικη, στη φωνή της;

'Από τη στιγμή εκείνη, ή Φωτούλα έπεριέμενε με καρδιοχτύπι τότε να σημάνουν ή καμπάνες τον 'Εσπερινό, για να πάη στη μητέρα του Λάμπη. 'Ηξερε καλά πως αήθ ήταν ή ώρα που ή κυρία Φρόσω προτιμούσε να δέχεται τις φιληνάδες της, τις γεγινάδες της. Γιατί όλη την υπόλοιπη μέρα ήταν δοσμένη στις δουλειές της, στο σιγύρισμα του σπαιού, στο νοικοκυριό της. 'Αμα όμως άκουγε την καμπάνα του 'Αη Γιωργιού να σκαρπίζει στον άερα του γλυκού ήχους της, τα παραιτούσε όλα, άναθε το καντήλι της, λιθάναζε τα εικονίσματα και καρτερούσε καμιά φιληνάδα της, να κουνεντιάσουν, να της πη τους καϊμούς της...

Γιατί, βέβαια, είχε τους καϊμούς της ή κυρία Φρόσω: 'Από τότε που ο Λάμπης της έφυγε για το Μέτσο, ήσυχία δέν μπορούσε να βρη. Μοναχογιού τον είχε, αήθς ήταν το στερόν άποκομμι της στον κόσμο ποίτα, κ' έτρομε σαν το καλαπόφύλλο. Πολλές φορές, τη νύχτα, που της κοβόταν ο ύπνος, ή λαχταρισμένη μάνα έταξίδευε με το νού της μεσούρα, μαριούρα, περνούσε βονιά και λαγκάδια, και με τα μάτια της φανταστές ξάνουγε έναν τόπο σκληρής μάχης, κομιά ξαλωμένα, αίματα, και κάτω από ένα σφοδ πρόματω, το γυό της, το Λάμπη της να βουγγά και να της άποζητά βοήθεια με σωμένη φωνή:

— Μάνα μου!... Μανούλα μου!...

Τότε πεταγόταν από το στερόμα, έφερνε τα λιγνά της χέρια στο μέτωπο και ζητούσε να διώξη τα κακά όράματα... Κάτω βράδυ, από τον έρημικό δρόμο, άκουσε το σκοτό ένός παιηού τραγουδιού. 'Από τον καιρό του 86, από τον καιρό της Κούρας, είχε ν' άκούση το θλιβερό εκείνο τραγουδι. Τα λόγια, σурτά, άργά, μονότονα, όπως τα βήματα του διαβάτη, έλεγαν:

Ποιά μάνα έχει τα δυο παιδιά

στον πόλεμο στελεμένα;

Πές της να μην τ' άκαρετρά

γιατί 'ναι σκοτωμένα...

'Αχ, ένα είχε στον πόλεμο ή Φρόσω, ένα παιδι, μα σε κείνο κρεμόταν ολάκερη ή ζωή της...

Για να ξεχνά λοιπόν τις λαχτάρες της, για να ξεδίνη ο νούς της, νάχη πάντα κάποια συντροφιά. «Νάρχόσατε, καλε γεγινάσες, έλεγε, μη μ' άρίνετε μονάχη και παραδέρνει ο νούς μου». Μα πω πολύ ήθελε τη συντροφιά της Φωτούλας.

'Εσταν λοιπόν ο 'Εσπερινός έσήμανε, ή Φωτούλα έτοιμη, καλοχτενομένη, με τη μαδιά ποδιά της, μ' ένα μικρό μπουκετό λουλούδια στο χέρι, χτύπησε την πόρτα της κυρίας Φρόσως. 'Εκείνη

'Ο Λάμπης, άκουμπόμενος σ' ένα πεζούλι, τις εκύτταζε με άπορία...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
«Ο ΤΥΧΕΡΟΣ»
'Ανέκδοτο διήγημα του κ. Νασολ. Λαπαθιώτη.

